

staltninger, som under en Epizootie kunne være at udføre, da er dette ikke sat som en Instrux for Dyrlægen, men kun for at angive Grændserne for det Offentliges Ret mod de Private, som herved indskrænkes i deres frie Raadighed over deres Eiendom, hvilket selvfølgelig kun kan skee ved Lov. Udkastet indeholder nemlig kun, at disse Foranstaltninger kunne foretaas af vedkommende Dyrlæge og fra det Offentliges Side paabydes, men fordrer ikke, at de skulle det, hvorimod det overlades Dyrlægen, indenfor de saaledes afstukne Grændser, at tage de Forholdsregler, som hans Instrux byder ham, eller som han i det enkelte Tilfælde anseer for de hensigtsmæssigste.

Til Bestemmelserne i Udkastets enkelte Paragrapher skulde man dernæst søie følgende Bemærkninger:

ad § 1.

Denne Paragraph giver den almindelige Regel, at det er Pligt for enhver Eier af Huusdyr, naar en Sygdom udbryder blandt disse, som han har Grund til at ansee for smittsom, da at gjøre Anmeldelse herom til Politievrigheden. Istedetfor en Angivelse af visse bestemte Kendetegn paa en Sygdoms smittomme Character, der, hvor populair man end stræbte at holde den, dog let vilde blive uforstaaelig for Mængden, har man anseet det for hensigtsmæssigere, blot i Almindelighed som Data, hvorfra Eieren maa kunne slutte sig til Sygdommens Smittomhed, at nævne dens Udbredelse eller Bessaffenhed, idet man har meent, at et af disse Criterier efter Omstændighederne maa være tilstrækkeligt i saa Henseende. Spørgsmaalet om, hvorvidt Eieren ved Ikke-Anmeldelse maa antages at have paadraget sig Ansvar i Henhold til den almindelige Straffebestemmelse i Udkastets § 12, vil vistnok saaledes i det enkelte Tilfælde komme til at beroe paa et Skøn. Men ligesom dette dog eiheller ganske vilde kunne undgaaes ved den først betegnede Fremgangsmaade, saaledes turde det vel ogsaa antages, at det ikke i Praxis vil blive saa vanskeligt at overbevise den paagældende Eier om, at han har havt Formodning om Sygdommens smittomme Character, idet

han i de fleste Tilfælde vil have udladt sig herom til sine Tjenestefolk, Naboer eller Andre. Efter sleet Anmeldelse paalægger Paragraphen da Politievrigheden at tilkalde en autoriseret Dyrlæge, saafremt Eieren ikke allerede har antaget en saadan. Forsaavidt det her fordrer, at Vedkommende skal være en autoriseret Dyrlæge, er dette i Overensstemmelse med de gældende Regler, ifølge hvilke ifkun Saadanne maae behandle smittomme Sygdomme.

ad § 2.

Denne Bestemmelse, hvorvel nærmest af administrativ Natur, har man troet det nødvendigt at optage i Loven, for at fremsthyde Rapportens Affattelse og Indsendelse. Man har navnlig antaget, at vedkommende Dyrlæge vilde lade det være sig saameget mere magtpaaliggende strax paa Stedet at nedskrive og fremsende sin Indberetning, naar dette er paabudt ved Lov; og at heri ikke begaaes nogen Forsømmelse, maa ansees for saameget vigtigere, som allerede den sædvanlige Forretningsgang gennem Under- og Overvrigheden, hvilken man har troet ikke at burde fravige, ofte medfører et større Ophold end ønskeligt.

ad § 3.

Denne Paragraph omhandler de mindre farlige smittomme Sygdomme, med Hensyn til hvilke der ikke ansees andre Foranstaltninger fornødne, end Afsondring og Rensning. At opregne de enkelte herhen hørende Sygdomme har man anseet som mindre hensigtsmæssigt, da Begreberne herom i Tidernes Løb forandre sig, og derhos nye Sygdomme kunne opstaae; man har derfor troet det tilstrækkeligt at betegne Modsetningen mellem denne og de følgende Paragrapher saaledes, som i Udkastet er sleet.

ad §§ 4 og 5.

Paragrapherne 4—11 omhandle i Modsetning til § 3 de ondartede smittomme Sygdomme (dog med Undtagelse af Snipe og Springorm, der specielt omhandles i § 13), nemlig: Miltebrand, Faarekopper, ondartet Klovesyge hos Faaret, ondartet Lungesyge hos Oren samt Dvægpest, og navnlig indeholdes de for disse Sygdomme sølles Bestemmelser i